

der kom til at betale meget for lidt, ikke vilde møde den Indvending fra de øvrige, som vare mindre udsatte, at de ikke vilde melde sig ind, fordi de andre havde en saa meget større Fordel ved at gaa ind i Foreningen end de, der fiskede paa de mindre farlige Steder. Jeg har derimod ikke ment, at Solidaritetsfølelsen skulde bestaa deri, at den ene betalte for den anden, jeg har ment, at mindst fik de allesammen Valuta for deres Penge, men nogle fik noget mere end de andre, og det, at man af den Grund ikke skulde gaa ind, mente jeg vilde vidne om manglende Solidaritetsfølelse. Jeg tror derfor, at man meget godt kunde regne med — for saa vidt som Fiskerne ere forstandige Folk, og det tror jeg, de ere — at i hvert Fald disse ca. 7,000 gifte Fiskere i Aarenes Løb ville forsikre sig i denne Forening, og at man ikke behøver at regne med saa lave Tal som 3,000 à 3,400, som det ærede Medlem (H. N. Hansen) regnede med; man kan sikkert heller ikke regne med, at kun Halvdelen af Fiskerne gaar med.

At man maaske hellere skulde give 50,000 Kr. end oprette denne Forsikring, er en Tanke, som naturligvis vil være tiltalende for dem, som mene, at det altid vil være at foretrække at gaa den nemmeste Vej, at man hellere skal give Gaver end forlange nogen Selvhjælp. Men selv om man gjorde det, mener jeg, at der dog vilde komme til at mangle noget; thi det ærede Medlem udtalte selv, at det vilde dreje sig om 70,000 Kr. Jeg mener, at det, hvis Lovforslaget gennemføres, vil komme til at dreje sig om et Statstilskud for disse 7,400 Fiskere — hvis de alle forsikre sig — af 25,000 Kr., maaske noget mere, som jeg nærmere har udviklet i Folketinget efter en Statistik, som Statistisk Bureau har udarbejdet i den allersejeste Tid netop i Anledning af dette Lovforslag. Men at man uden en Forsikring ikke vil kunne hjælpe sig med 50,000 Kr., er jeg ganske enig i, saa det vilde ikke være tilstrækkeligt, at der bevilgedes en Sum af 50,000 Kr., og desuden blev der jo altsaa heller ikke nogen Selvhjælp i denne Sag.

At man skulde forlange, at Folk skulde være ubemidlede for at faa Erstatning, forstaar jeg ikke. Den maatte jo tilkomme dem, hvis de havde betalt deres Præmie, ved denne som ved enhver anden Forsikring, uden at der kunde være Spørgsmaal, om de vare ubemidlede eller ej. Et saadant Princip, at man skulde være ubemidlet for at faa Erstatning, er heller ikke

gjort gældende i Loven af 7de Jan. 1898. Ogsaa her stemmer det foreliggende Forslag nøjagtig med denne Lov; og ved den er der ikke Tale om at undersøge de omkomnes Enkers og Børns Formuesforhold eller de tilskadekomnes økonomiske Forhold. Man siger ogsaa her: Har han tegnet sin Forsikring ligesom Arbejdsgiverne efter den anden Lov — og ligesom Arbejdsgiverne ogsaa til Dels kunne gøre det efter denne Lov — saa skal han ogsaa have Erstatningen uden Hensyn til hans økonomiske Forhold. Jeg synes ikke, det var en heldig Forandring, hvis man skulde begynde at undersøge den tilskadekomnes økonomiske Forhold efter et Ulykkestilfælde; det er i alt Fald noget, som forekommer mig at stride ganske mod Forsikringsprincippet. — Naar det ærede Medlem klagede over, at der staa Ordet „efterladte“, saa er det jo atter, fordi dette Udtryk er brugt i den anden Lov. Er dette Udtryk nu ikke heldigt, vilde der jo være Anledning for det ærede Medlem og for Lovgivningsmagten i det hele taget til at søge at foretage en Forandring i den Henseende ved en kommende Revision af Loven. Men det forekommer mig virkelig, at naar vi skulle, om jeg maa udtrykke mig saaledes, vedtage et Tillæg til den bestaaende Lov, vil det være rimeligt at bruge de samme Udtryk, som staa i denne Lov. Men i hvert Tilfælde kan man dog ikke paa samme Tid bruge som en Anke mod dette Lovforslag den Paastand, at den er bygget paa andre Principper end den af 7de Januar 1898, naar man anker over, at der netop paa et vigtigt Punkt bruges det samme Udtryk, som er brugt i den paagældende Lov. Det er jo gjort, fordi man ligefrem har følt sig forpligtet til at bruge de samme Udtryk. Altsaa de „efterladte“ efter dette Lovforslag, som knytter sig saa nær op til den anden Lov, forstaas paa samme Maade som Udtrykket „efterladte“ i hin Lov.

Naar tilsidst, hvad § 1 angaar, det ærede kongevalgte Medlem udtalte, at der staa i Lovforslaget, at man skulde være omkommen ved sin Fiskernæring, er det dog ikke ganske det Udtryk, der staa i Lovforslaget. Der staa i Lovforslaget, at han skal være forsikret, „saafremt Ulykkestilfældet er bevirket ved Fiskeridriften eller ved de Forhold, under hvilke denne foregaar“; og det er atter nøjagtigt den samme Udtryksmaade, som er brugt i den gældende Lov om Arbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde. Det undrer mig, at man har villet fremsætte den Paastand, at